

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 17. junija 2021*

„Predhodno odločanje – Intelektualna lastnina – Avtorska in sorodne pravice – Direktiva 2001/29/ES – Člen 3(1) in (2) – Pojem ‚dajanje na voljo javnosti‘ – Prenos datoteke, ki vsebuje varovano delo, prek omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) in hkratno dajanje njenih delov na voljo za nalaganje – Direktiva 2004/48/ES – Člen 3(2) – Zloraba ukrepov, postopkov in pravnih sredstev – Člen 4 – Osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo teh ukrepov, postopkov in pravnih sredstev – Člen 8 – Pravica do informacij – Člen 13 – Pojem ‚škoda‘ – Uredba (EU) 2016/679 – Člen 6(1), prvi pododstavek, točka (f) – Varstvo posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov – Zakonitost obdelave – Direktiva 2002/58/ES – Člen 15(1) – Zakonski ukrepi za omejitev obsega pravic in obveznosti – Temeljne pravice – Člena 7 in 8, člen 17(2) ter člen 47, prvi odstavek, Listine Evropske unije o temeljnih pravicah“

V zadevi C-597/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Ondernemingsrechtbank Antwerpen (gospodarsko sodišče v Antwerpnu, Belgija) z odločbo z dne 29. julija 2019, ki je na Sodišče prispela 6. avgusta 2019, v postopku

Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited

proti

Telenet BVBA,

ob udeležbi

Proximus NV,

Scarlet Belgium NV,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, M. Ilešič (poročevalec), E. Juhász, C. Lycourgos in I. Jarukaitis, sodniki,

generalni pravobranilec: M. Szpunar,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. septembra 2020,

* Jezik postopka: nizozemščina.

ob upoštevanju stališč, so jih predložili:

- za Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited T. Toremans in M. Hügel, advocaten,
- za Telenet BVBA H. Haouideg, avocat, in S. Debaene, advocaat,
- za Proximus NV in Scarlet Belgium NV B. Van Asbroeck, avocat, ter I. De Moortel in P. Hechtermans, advocaten,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Pucciariellom, avvocato dello Stato,
- za avstrijsko vlado J. Schmoll, agentka,
- za poljsko vlado B. Majczyna, agent,
- za Evropsko komisijo F. Wilman, H. Kranenborg in J. Samnadda, agenti,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 17. decembra 2020

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 3(1) in (2) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230), členov 3(2), 4, 8 in 13 Direktive Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 2, str. 32) ter člena 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) (UL 2016, L 119, str. 1) v povezavi s členom 15(1) Direktive 2002/58/ES evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 514), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009 (UL 2009, L 337, str. 11) (v nadaljevanju: Direktiva 2002/58).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Mircom International Content Management & Consulting (M.I.C.M.) Limited (v nadaljevanju: Mircom), družbo ciprskega prava, ki je imetnica nekaterih pravic na velikem številu pornografskih filmov, ki jih je produciralo osem podjetij s sedeži v Združenih državah in Kanadi, in Telenet BVBA, družbo s sedežem v Belgiji, ki je zlasti ponudnica storitev dostopa do interneta, ker je zadnjenavedena družba zavrnila predložitev podatkov, na podlagi katerih bi bilo mogoče identificirati njene stranke na podlagi več tisoč IP-naslovov, ki jih je za družbo Mircom zbralo specializirano podjetje z omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), na katerem naj bi nekatere stranke družbe Telenet z uporabo protokola BitTorrent dale na voljo filme iz kataloga družbe Mircom.

Pravni okvir

Pravo Unije

Pravo intelektualne lastnine

– Direktiva 2001/29

3 V uvodnih izjavah 3, 4, 9, 10 in 31 Direktive 2001/29 je navedeno:

„(3) Predlagano usklajevanje bo pomagalo uresničevati štiri svoboščine notranjega trga in je povezano s spoštovanjem temeljnih pravnih načel, zlasti lastnine, vključno z intelektualno lastnino, ter s svobodo izražanja in javnim interesom.

(4) Usklajena pravna ureditev avtorske in sorodnih pravic bo zaradi večje pravne varnosti in hkrati z zagotavljanjem visoke stopnje varstva intelektualne lastnine omogočala naložbe v ustvarjalnost in inovacije [...].

[...]

(9) Vsakršno usklajevanje avtorske in sorodnih pravic mora temeljiti na visoki stopnji varstva, kajti takšne pravice so za intelektualno ustvarjanje bistvenega pomena. Njihovo varstvo pomaga zagotoviti ohranjanje in razvoj ustvarjalnosti v interesu avtorjev, izvajalcev, producentov, potrošnikov, kulture, industrije in javnosti nasploh. Intelektualna lastnina se torej prizna kot sestavni del lastnine.

(10) Če naj avtorji ali izvajalci nadaljujejo z ustvarjalnim in umetniškim delom, morajo za uporabo svojega dela prejeti primerno nagrado, prav tako pa tudi producenti, da lahko to delo financirajo. V proizvodnjo proizvodov, kot so fonogrami, filmi ali multimedijski izdelki, ter opravljanje storitev, kot so storitve ‚na zahtevo‘, je treba precej investirati. Zadostno pravno varstvo pravic intelektualne lastnine je nujno, če se želi zagotoviti takšno nagrajevanje in zagotoviti možnost za zadovoljive donose na te investicije.

[...]

(31) Zagotoviti je treba pravično ravnotežje pravic in interesov med različnimi kategorijami imetnikov pravic, pa tudi med različnimi kategorijami imetnikov pravic in uporabnikov varovanih predmetov. [...].“

4 Člen 3 te direktive, naslovljen „Pravica priobčitve del javnosti in pravica do dajanja na voljo javnosti predmetov sorodnih pravic“, določa:

„1. Države članice predvidijo za avtorje izključno pravico, da dovolijo ali prepovejo vsakršno obliko priobčenja njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način, vključno z dajanjem svojih del na voljo javnosti tako, da imajo člani javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami.

2. Države članice predvidijo za spodaj naštetih izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo vsakršno obliko dajanja na voljo njihovih del javnosti, po žici ali na brezžični način tako, da imajo pripadniki javnosti do njih dostop s kraja in v času, ki si ju izberejo sami:

[...]

(c) producentom prvega posnetka filmov za izvirnik in primerke njihovih filmov;

[...]

3. Pravice iz odstavka 1 in 2 se ne izčrpajo z nobenim dejanjem priobčitve javnosti oziroma dajanja na voljo javnosti, kot ju določa ta člen.“

– Direktiva 2004/48

5 V uvodnih izjavah 10, 14 in 18 Direktive 2004/48 je navedeno:

„(10) Cilj te direktive je približevanje zakonodajnih sistemov, da bi zagotovili visoko, enakovredno in homogeno raven varstva na notranjem trgu.

[...]

(14) Ukrepe, predvidene v členih 6(2), 8(1) in 9(2), je treba uporabiti samo v zvezi z dejanji, ki se izvajajo v komercialnem obsegu. To ne posega v možnost držav članic, da uporabijo navedene ukrepe tudi v zvezi z drugimi dejanji. Dejanja, ki se izvajajo v komercialnem obsegu, so tista, ki se izvajajo za neposredno ali posredno gospodarsko ali trgovsko korist; to navadno izključuje dejanja, ki jih v dobri veri izvajajo končni uporabniki.

[...]

(18) Osebe, upravičene zahtevati uporabo navedenih ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, naj ne bodo le imetniki pravic, temveč tudi osebe, ki imajo neposreden interes in pravno podlago, če je to dovoljeno in v skladu z veljavnim pravom, in lahko vključujejo strokovne organizacije, pristojne za upravljanje navedenih pravic ali za obrambo kolektivnih in posameznikovih interesov, za katere so odgovorne.“

6 Člen 2 te direktive, naslovljen „Področje uporabe“, v odstavkih 1 in 3(a) določa:

„1. Brez poseganja v sredstva, ki jih ali jih lahko predvideva zakonodaja Skupnosti ali nacionalna zakonodaja, če so lahko ta sredstva ugodnejša za imetnike pravic, se ukrepi, postopki in pravna sredstva, predvideni v tej direktivi, uporabljajo v skladu s členom 3 za katero koli kršitev pravic intelektualne lastnine, kot je predvidena v pravu Skupnosti in/ali nacionalnem pravu zadevne države članice.

[...]

3. Ta direktiva ne vpliva na:

(a) določbe [Unije], ki urejajo materialno pravo intelektualne lastnine, Direktivo [Evropskega parlamenta in Sveta] 95/46/ES [z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355)] [...].“

7 V poglavju II Direktive 2004/48 z naslovom „Ukrepi, postopki in pravna sredstva“ so člani od 3 do 15 te direktive. Člen 3 te direktive, naslovljen „Splošne obveznosti“, določa:

„1. Države članice predvidijo ukrepe, postopke in pravna sredstva, potrebne za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, ki jih zajema ta direktiva. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so pošteni in pravični in niso po nepotrebnem zapleteni ali dragi in ne vsebujejo nerazumnih časovnih rokov ali neupravičenih zamud.

2. Ti ukrepi, postopki in pravna sredstva so tudi dejanski, sorazmerni in odvračilni in se uporabljajo na tak način, da se izogibajo ustvarjanju ovir za zakonito trgovino in zagotavljajo zaščito pred zlorabo.“

8 Člen 4 Direktive 2004/48, naslovljen „Osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev“, določa:

„Države članice priznajo kot osebe, ki imajo pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev iz tega poglavja:

- (a) imetnike pravic intelektualne lastnine v skladu z določbami veljavnega prava;
- (b) vse druge osebe, pooblašene za uporabo navedenih pravic, zlasti pridobitelje licenc, če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava;
- (c) organe za kolektivno upravljanje pravic intelektualne lastnine, ki se jim praviloma priznava, da imajo pravico zastopati imetnike pravic intelektualne lastnine, če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava;
- (d) poklicna telesa, ki se jim praviloma priznava, da imajo pravico zastopati imetnike pravic intelektualne lastnine, če je to dovoljeno in v skladu z določbami veljavnega prava.“

9 Člen 6 navedene direktive, naslovljen „Dokazi“, v odstavku 2 določa:

„Države članice v primeru kršitve, storjene v komercialnem obsegu, pod enakimi pogoji sprejmejo ukrepe, ki so potrebni, da lahko pristojni sodni organi na zahtevo stranke odredijo, kadar je to primerno, predložitev bančnih, finančnih ali komercialnih dokumentov, s katerimi razpolaga nasprotna stranka, ob upoštevanju varstva zaupnih podatkov.“

10 Člen 8 te direktive, naslovljen „Pravica do informacij“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da lahko v okviru postopkov v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine in na podlagi utemeljene in sorazmerne zahteve vlagatelja pristojni sodni organi odredijo, da informacije o izvoru in distribucijskih omrežjih blaga ali storitev, ki kršijo pravico intelektualne lastnine, priskrbi kršitelj in/ali katera koli druga oseba, za katero se ugotovi, da:

- (a) poseduje v komercialnem obsegu blago, ki je predmet kršitve;
 - (b) uporablja v komercialnem obsegu storitve, ki so predmet kršitve;
 - (c) zagotavlja v komercialnem obsegu storitve, uporabljene v dejavnostih, ki so predmet kršitve;
- ali
- (d) za katero je oseba iz točke (a), (b) ali (c) navedla, da je bila vpletena v proizvodnjo, izdelavo ali distribucijo blaga ali opravljanje storitev.

2. Informacije iz odstavka 1 vključujejo, kot je ustrezno:

- (a) imena in naslove proizvajalcev, izdelovalcev, distributerjev, dobaviteljev in drugih prejšnjih imetnikov blaga ali storitev, kakor tudi predvidenih trgovcev na debelo in na drobno;
- (b) informacije o proizvedenih, izdelanih, dostavljenih, prejetih ali naročenih količinah, pa tudi o cenah, doseženih za zadevno blago ali storitve.

3. Odstavka 1 in 2 se uporabljata brez poseganja v druge zakonske določbe, ki:

- (a) dodeljujejo imetniku pravice pravico do prejemanja celovitejših informacij;
- (b) urejajo uporabo informacij, ki se sporočajo na podlagi tega člena, v civilnih in kazenskih postopkih;
- (c) urejajo odgovornost za zlorabo pravice do informacij; ali
- (d) dajejo možnost za zavrnitev dajanja informacij, ki bi prisilile osebo iz odstavka 1, da bi priznala svoje lastno sodelovanje ali sodelovanje svojih ožjih sorodnikov pri kršitvi pravice intelektualne lastnine;

ali

- (e) urejajo varstvo zaupnosti virov informacij ali obdelavo osebnih podatkov.“

11 Člen 9 Direktive 2004/48, naslovljen „Začasni in varnostni ukrepi“, v odstavku 2 določa:

„V primeru kršitve, storjene v komercialnem obsegu, države članice zagotovijo, da lahko sodni organi, če oškodovana stranka dokaže okoliščine, ki bi verjetno ogrozile izterjavo odškodnine, odredijo varnostni zasег premičnin in nepremičnin domnevnega kršitelja, vključno z blokiranjem njegovih bančnih računov in drugega premoženja. V ta namen lahko pristojni organi odredijo predložitev bančnih, finančnih ali komercialnih dokumentov ali primeren dostop do ustreznih informacij.“

12 Člen 13 te direktive, naslovljen „Odškodnine“, določa:

„1. Države članice zagotovijo, da pristojni sodni organi na vlogo oškodovane stranke odredijo kršitelju, ki je vedel ali bi razumno moral vedeti, da sodeluje v dejavnosti, ki je predmet kršitve, da plača imetniku pravice odškodnino, ki ustreza dejanski škodi, ki jo je ta utrpel zaradi kršitve.

Ko sodni organi določajo odškodnino:

- (a) upoštevajo vse ustrezne vidike, kot na primer negativne ekonomske posledice, vključno z izgubljenim dobičkom, ki jih je utrpela oškodovana stranka, vse neupravičene dobičke, ki jih je imel kršitelj, in v ustreznih primerih elemente, ki niso ekonomski dejavniki, na primer moralno škodo, povzročeno imetniku pravice s kršitvijo;

ali

- (b) kot drugo možnost namesto (a) lahko v ustreznih primerih določijo odškodnino kot pavšalni znesek na podlagi elementov, kot so najmanj znesek licenčnin ali zneskov, ki bi jih bilo treba plačati, če bi kršitelj zaprosil za dovoljenje za uporabo zadevne pravice intelektualne lastnine.

2. Če kršitelj ni vedel ali če ni razumno mogel vedeti, da je sodeloval v dejavnosti, ki je predmet kršitve, lahko države članice določijo, da lahko sodni organi odredijo vračilo dobička ali plačilo odškodnine, ki je lahko vnaprej določena.“

– Direktiva 2014/26/EU

- 13 Člen 39 Direktive 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic ter izdajanju več ozemeljskih licenc za pravice za glasbena dela za spletno uporabo na notranjem trgu (UL 2014, L 84, str. 72), naslovljen „Uradno obveščanje o organizacijah za kolektivno upravljanje pravic“, določa:

„Države članice na podlagi informacij, ki so jim na voljo, Komisiji do 10. aprila 2016 predložijo seznam organizacij za kolektivno upravljanje pravic, ustanovljenih na njihovem ozemlju.

Države članice Komisijo brez nepotrebnega odlašanja obvestijo o vsaki spremembi tega seznama.

Komisija te informacije objavi in jih posodablja.“

Določbe o varstvu osebnih podatkov

– Direktiva 95/46

- 14 V poglavju II Direktive 95/46 je bil oddelek II z naslovom „Merila za zakonitost obdelave podatkov“, v njem pa člen 7(f), ki je določal:

„Države članice določijo, da se lahko osebni podatki obdelujejo samo, če:

[...]

(f) je obdelava potrebna zaradi zakonitih interesov, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja stranka ali stranke, ki so jim osebni podatki posredovani, razen kadar nad takimi interesi prevladajo temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo, ki se varujejo na podlagi člena 1(1).“

- 15 Člen 8(1) in (2)(e) te direktive je določal:

„1. Države članice prepovejo obdelavo osebnih podatkov, ki kažejo na rasni ali etnični izvor, politična mnenja, verska ali filozofska prepričanja, pripadnost sindikatu, in obdelavo podatkov v zvezi z zdravjem ali spolnim življenjem.

2. Odstavek 1 se ne uporablja, kadar:

[...]

(e) se obdelava nanaša na podatke, ki jih posameznik, na katerega se nanašajo, javno objavi ali je potrebna za uveljavljanje, izvajanje ali obrambo pravnih zahtevkov.“

- 16 Člen 13(1)(g) navedene direktive je določal:

„Države članice lahko sprejmejo predpise za omejitev obsega obveznosti in pravic, opredeljenih v členih 6(1), 10, 11(1), 12 in 21, kadar taka omejitev predstavlja potrebni ukrep za zaščito:

[...]

(g) posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali pravic in svoboščin drugih.“

– Uredba št. 2016/679

17 Člen 4 Uredbe 2016/679, naslovljen „Opredelitev pojmov“, v točkah 1, 2, 9 in 10 določa:

„V tej uredbi:

(1) ‚osebni podatki‘ pomeni katero koli informacijo v zvezi z določenim ali določljivim posameznikom (v nadaljnjem besedilu: posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki); določljiv posameznik je tisti, ki ga je mogoče neposredno ali posredno določiti, zlasti z navedbo identifikatorja, kot je ime, identifikacijska številka, podatki o lokaciji, spletni identifikator, ali z navedbo enega ali več dejavnikov, ki so značilni za fizično, fiziološko, genetsko, duševno, gospodarsko, kulturno ali družbeno identiteto tega posameznika;

(2) ‚obdelava‘ pomeni vsako dejanje ali niz dejanj, ki se izvaja v zvezi z osebni podatki ali nizi osebnih podatkov z avtomatiziranimi sredstvi ali brez njih, kot je zbiranje, beleženje, urejanje, strukturiranje, shranjevanje, prilagajanje ali spreminjanje, priklic, vpogled, uporaba, razkritje s posredovanjem, razširjanje ali drugačno omogočanje dostopa, prilagajanje ali kombiniranje, omejevanje, izbris ali uničenje;

[...]

(9) ‚uporabnik‘ pomeni fizično ali pravno osebo, javni organ, agencijo ali drugo telo, ki so mu bili osebni podatki razkriti, ne glede na to, ali je tretja oseba ali ne. [...]

(10) ‚tretja oseba‘ pomeni fizično ali pravno osebo, javni organ, agencijo ali telo, ki ni posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, upravljavec, obdelovalec in osebe, ki so pooblašcene za obdelavo osebnih podatkov pod neposrednim vodstvom upravljavca ali obdelovalca“.

18 Člen 6 te uredbe, naslovljen „Zakonitost obdelave“, v odstavku 1, prvi pododstavek, točka (f), in drugi pododstavek, določa:

„Obdelava je zakonita le in kolikor je izpolnjen vsaj eden od naslednjih pogojev:

[...]

(f) obdelava je potrebna zaradi zakonitih interesov, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja oseba, razen kadar nad takimi interesi prevladajo interesi ali temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ki zahtevajo varstvo osebnih podatkov, zlasti kadar je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, otrok.

Točka (f) prvega pododstavka se ne uporablja za obdelavo s strani javnih organov pri opravljanju njihovih nalog.“

19 Člen 9 navedene uredbe, naslovljen „Obdelava posebnih vrst osebnih podatkov“, v odstavku 2(e) in (f) določa, da se prepoved obdelave nekaterih vrst osebnih podatkov, med drugim podatkov v zvezi s posameznikovim spolnim življenjem ali spolno usmerjenostjo, ne uporablja, če je obdelava povezana z osebni podatki, ki jih posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, sam objavi, ali če je obdelava potrebna za uveljavljanje, izvajanje ali obrambo pravnih zahtevkov.

20 Člen 23 Uredbe 2016/679, naslovljen „Omejitve“, v odstavku (1)(i) in (j) določa:

„Pravo Unije ali pravo države članice, ki velja za upravljavca ali obdelovalca podatkov, lahko z zakonodajnim ukrepom omeji obseg obveznosti in pravic iz členov 12 do 22 in člena 34, pa tudi člena 5, kolikor njegove določbe ustrezajo pravicam in obveznostim iz členov 12 do 22, če taka omejitev spoštuje bistvo temeljnih pravic in svoboščin ter je potreben in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za zagotavljanje:

[...]

(i) varstva posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ali pravic in svoboščin drugih;

(j) uveljavljanja civilnopravnih zahtevkov.“

21 Člen 94 Uredbe 2016/679, naslovljen „Razveljavitev Direktive [95/46]“, določa:

„1. Direktiva [95/46] se razveljavi z učinkom od 25. maja 2018.

2. Sklicevanja na razveljavljeno direktivo se štejejo kot sklicevanja na to uredbo. [...]“

22 Člen 95 navedene direktive, naslovljen „Razmerje z Direktivo [2002/58]“, določa:

„Ta uredba ne uvaja dodatnih obveznosti za fizične ali pravne osebe v zvezi z obdelavo, povezano z zagotavljanjem javno dostopnih elektronskih komunikacijskih storitev v javnih komunikacijskih omrežjih v Uniji v povezavi z zadevami, za katere veljajo posebne obveznosti z istim ciljem iz Direktive [2002/58].“

– *Direktiva 2002/58*

23 Člen 1 Direktive 2002/58, naslovljen ‚Področje in cilj‘, v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Ta direktiva določa uskladitev določb držav članic, ki je potrebna za zagotovitev enakovredne ravni varstva temeljnih pravic in svoboščin ter zlasti pravice do zasebnosti in zaupnosti v zvezi z obdelavo osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij in za zagotovitev prostega pretoka takih podatkov ter elektronske komunikacijske opreme in storitev v Skupnosti.

2. Določbe te direktive podrobno opredeljujejo in dopolnjujejo Direktivo [95/46] za namene, navedene v odstavku 1. [...]“

24 Člen 2 Direktive 2002/58, naslovljen „Opredelitve“, v drugem odstavku, točka (b), določa:

„Uporabijo se tudi naslednje opredelitve pojmov:

[...]

(b) ‚podatki o prometu‘ pomenijo katere koli podatke, obdelane za namen prenosa sporočila po elektronskem komunikacijskem omrežju ali zaradi zaračunavanja tega sporočila“.

25 Člen 5 te direktive, naslovljen „Zaupnost sporočil“, določa:

„1. Države članice s svojo nacionalno zakonodajo zagotovijo zaupnost sporočil in s tem povezanih podatkov o prometu, ki se pošiljajo prek javnega komunikacijskega omrežja in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev. Zlasti prepovejo vsem osebam razen uporabnikom, da

poslušajo, prisluškujejo, shranjujejo ali na druge načine prestrezajo ali nadzirajo komunikacije (sporočila) in z njimi povezane podatke o prometu, brez privolitve zadevnih uporabnikov, razen kadar je to zakonsko dovoljeno v skladu s členom 15(1). Ta odstavek ne preprečuje tehničnega shranjevanja, ki je potrebno za prenos sporočila, brez vpliva na načelo zaupnosti.

2. Odstavek 1 ne vpliva na zakonsko dovoljeno zapisovanje/snemanje sporočil/komunikacij in z njimi povezanih podatkov o prometu, če se to izvaja v okviru zakonite poslovne prakse z namenom, da se zagotovi dokaz o tržni transakciji ali kateri koli drugi komunikaciji.

3. Države članice zagotovijo, da je shranjevanje podatkov ali pridobivanje dostopa do podatkov, shranjenih v terminalski opremi naročnika ali uporabnika, dovoljeno samo pod pogojem, da je zadevni naročnik ali uporabnik v to privolil po tem, ko je bil jasno in izčrpno obveščen v skladu z Direktivo 95/46/ES, med drugim o namelih obdelave. To ne prepreči nobenega tehničnega shranjevanja ali dostopa izključno za namen opravljanja prenosa sporočila prek elektronskega komunikacijskega omrežja, ali, če je nujno potrebno, da ponudnik zagotovi storitve informacijske družbe, ki jo naročnik ali uporabnik izrecno zahtevata.“

26 Člen 6 navedene direktive, naslovljen „Podatki o prometu“, določa:

„1. Podatki o prometu, ki se nanašajo na naročnike in uporabnike in ki jih je ponudnik javnega komunikacijskega omrežja ali javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve obdelal in shranil, morajo biti izbrisani ali predelani v anonimne, potem ko niso več potrebni za namen prenosa sporočila, kar ne vpliva na odstavke 2, 3 in 5 tega člena in člena 15(1).

2. Podatki o prometu, potrebni za namene zaračunavanja naročnikom in plačil za medsebojne povezave, se lahko obdelujejo. Taka obdelava je dovoljena samo do poteka obdobja, med katerim se lahko obračun zakonito izpodbija ali sprožijo postopki za pridobitev plačila.

3. Za namen trženja elektronskih komunikacijskih storitev ali zagotovitve storitev z dodano vrednostjo lahko ponudnik javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve obdelava podatke iz odstavka 1 v obsegu in trajanju, ki sta potrebna za takšne storitve ali trženje, če naročnik ali uporabnik, na katerega se podatki nanašajo, v to prej privoli. Uporabnikom ali naročnikom je dana možnost, da kadar koli umaknejo privolitev v obdelavo podatkov o prometu.

4. Ponudnik storitve mora obvestiti naročnika ali uporabnika o vrstah podatkov o prometu, ki se obdelujejo in o trajanju takšne obdelave za namene, navedene v odstavku 2, ter pred pridobitvijo privolitve za namene, navedene v odstavku 3.

5. Obdelava podatkov o prometu mora biti v skladu z odstavki 1, 2, 3 in 4 omejena na osebe, ki delujejo pod nadzorom ponudnikov javnih komunikacijskih omrežij in javno razpoložljivih elektronskih komunikacijskih storitev in ki skrbijo za zaračunavanje ali upravljanje prometa, se odzivajo na povpraševanje uporabnikov, odkrivajo prevare, tržijo elektronske komunikacijske storitve ali zagotavljajo storitve z dodano vrednostjo, pri čemer mora biti ta obdelava omejena na to, kar je potrebno za namene takšnih dejavnosti.

6. Uporaba odstavkov 1, 2, 3 in 5 ne sme vplivati na možnost, da so pristojni organi seznanjeni s podatki o prometu v skladu z veljavno zakonodajo in sicer z namenom reševanja sporov, zlasti sporov v zvezi z medsebojnim povezovanjem ali zaračunavanjem.“

- 27 Člen 15 Direktive 2002/58, naslovljen „Uporaba nekaterih določb Direktive [95/46]“, v odstavku 1 določa:

„Države članice lahko sprejmejo zakonske ukrepe, s katerimi omejijo obseg pravic in obveznosti, določenih v členu 5, členu 6, členu 8(1), (2), (3) in (4) ter členu 9 te direktive, kadar takšna omejitev pomeni potreben, primeren in ustrezen ukrep znotraj demokratične družbe za zaščito državne varnosti (to je Državne varnosti), obrambe, javne varnosti in preprečevanje, preiskovanje, odkrivanje in pregon kriminalnih dejanj ali nedovoljene uporabe elektronskega komunikacijskega sistema iz člena 13(1) Direktive [95/46]. V ta namen lahko države članice med drugim sprejmejo zakonske ukrepe, ki določajo zadrževanje podatkov za določeno obdobje, upravičeno iz razlogov iz tega odstavka. Vsi ukrepi iz tega odstavka so v skladu s splošnimi načeli zakonodaje Skupnosti, vključno s tistimi iz člena 6(1) in (2) [PEU].“

Belgijsko pravo

- 28 V skladu s členom XI.165(1), četrti pododstavek, Wetboek Economisch Recht (gospodarskopравни zakonik) ima le avtor književnega ali umetniškega dela pravico, da ga priobči javnosti s kakršnim koli postopkom, vključno z dajanjem na voljo javnosti tako, da lahko do njega vsakdo dostopi s kraja in v času, ki si ga sam izbere.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 29 Družba Mircom je 6. junija 2019 pri Ondernemingsrechtbank Antwerpen (gospodarsko sodišče v Antwerpnu, Belgija) vložila tožbo, s katero je med drugim predlagala, naj se družbi Telenet odredi, naj predloži identifikacijske podatke svojih strank, katerih internetni priključki naj bi bili uporabljeni za izmenjavo filmov iz kataloga družbe Mircom na omrežju enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) z uporabo protokola BitTorrent.
- 30 Družba Mircom namreč trdi, da ima več tisoč dinamičnih IP-naslovov, ki jih je z uporabo programske opreme FileWatchBT zanjo zabeležila Media Protector GmbH, družba s sedežem v Nemčiji, v času, ko so stranke družbe Telenet uporabljale programsko opremo za izmenjavo odjemalec BitTorrent.
- 31 Družba Telenet ob podpori dveh drugih ponudnikov dostopa do interneta s sedežem v Belgiji, in sicer družb Proximus NV in Scarlet Belgium NV, nasprotuje tožbi družbe Mircom.
- 32 Na prvem mestu, predložitveno sodišče se ob upoštevanju sodbe z dne 14. junija 2017, Stichting Brein (C-610/15, EU:C:2017:456), ki se je nanašala na priobčitev javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29, ki so jo opravili upravljavci platforme za spletno izmenjavo v okviru omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), sprašuje, ali lahko tako priobčitev javnosti opravijo posamezni uporabniki takega omrežja, imenovani „downloaders“, ki s prenašanjem delov digitalne datoteke, v kateri je delo, zaščiten z avtorsko pravico, te dele hkrati dajejo na voljo, da bi jih lahko naložili preostali uporabniki. Ti uporabniki, ki pripadajo skupini oseb, ki prenašajo, imenovani „roj“, namreč sami postanejo sejalcji navedenih delov, tako kot nedoločen začetni sejalec, zaradi katerega je bila ta datoteka na tem omrežju prvič dana na voljo.
- 33 Predložitveno sodišče v zvezi s tem pojasnjuje, prvič, da navedeni deli niso le deli prvotne datoteke, ampak so samostojne šifrirane datoteke, ki jih kot takih ni mogoče uporabiti, in drugič, da se zaradi načina delovanja tehnologije BitTorrent nalaganje delov datoteke, imenovano „sejanje“, načeloma izvede samodejno, temu pa se je mogoče izogniti le z nekaterimi programi.

- 34 Vendar družba Mircom trdi, da je treba upoštevati tudi prenos delov, ki skupaj predstavljajo vsaj 20-odstotni delež osnovne podatkovne datoteke, saj je od tega odstotka mogoče pridobiti splošen vpogled v to datoteko, čeprav razdrobljen in vprašljive kakovosti.
- 35 Na drugem mestu, predložitveno sodišče dvomi, da bi lahko podjetje, kot je družba Mircom, uživalo varstvo, podeljeno z Direktivo 2004/48, ker dejansko ne uporablja pravic, ki so jih nanj prenesli avtorji zadevnih filmov, temveč se omejuje na to, da zahteva odškodnino od domnevnih kršiteljev, pri čemer ta model spominja na opredelitev pojma „trol avtorske pravice“ (*copyright troll*).
- 36 Na tretjem mestu, postavljal naj bi se tudi vprašanje zakonitosti načina, na katerega je družba Mircom zbrala IP-naslove, glede na člen 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe 2016/679.
- 37 V teh okoliščinah je Ondernemingsrechtbank Antwerpen (gospodarsko sodišče v Antwerpnu) prekinilo odločanje in Sodišču postavilo ta vprašanja za predhodno odločanje:

„1. (a) Ali je mogoče prenos datoteke prek omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) in hkrati dajanje njenih delov [...] (ki so včasih v primerjavi s celoto zelo razdrobljeni) na voljo za nalaganje (sejanje) šteti za priobčitev javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29, tudi če so ti posamezni deli sami zase neuporabni?

Če je odgovor pritrdilen:

- (b) Ali obstaja prag *de minimis*, nad katerim bi sejanje teh delov pomenilo priobčitev javnosti?
- (c) Ali je lahko upoštevna okoliščina, da je lahko sejanje samodejno (zaradi nastavitve odjemalca Bit-Torrent) in da lahko zato do njega pride, ne da bi uporabnik za to vedel?
2. (a) Ali lahko oseba, ki je na podlagi pogodbe imetnik avtorskih (ali sorodnih) pravic, ki pa te pravic sama ne uporablja, ampak se omejuje zgolj na izterjavo odškodnine od domnevnih kršiteljev, in katere poslovni model je torej odvisen od obstoja piratstva, ne pa od boja proti njemu, uživa iste pravice, ki so s poglavjem II Direktive 2004/48 priznane avtorjem ali imetnikom licence, ki avtorske pravice uporabljajo na običajen način?
- (b) Kako je lahko ta imetnik licence v tem primeru utrpel ‚škodo‘ (v smislu člena 13 Direktive 2004/48) zaradi kršitve?
3. Ali so konkretne okoliščine, opisane v prvem in drugem vprašanju, upoštevne v okviru tehtanja interesov med uveljavljanjem, na eni strani, pravic intelektualne lastnine ter, na drugi strani, pravic in svoboščin, zavarovanih z [Listino Evropske unije o temeljnih pravicah], kakršni sta spoštovanje zasebnega življenja in varstvo osebnih podatkov, še posebej v okviru presoje sorazmernosti?
4. Ali sta v teh okoliščinah sistematična registracija in nato splošna obdelava IP-naslovov roja sejalcov (ki jo opravi sam imetnik licence in tretja oseba na njegovo zahtevo) utemeljena na podlagi Uredbe [2016/679], natančneje njenega člena 6(1), [prvi pododstavek, točka] (f)?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 38 Najprej je treba opozoriti, da mora Sodišče v okviru postopka sodelovanja med nacionalnimi sodišči in Sodiščem iz člena 267 PDEU nacionalnemu sodišču podati koristen odgovor, ki mu bo omogočil rešitev spora, o katerem odloča. V ta namen mora Sodišče po potrebi preoblikovati predložena vprašanja. Naloga Sodišča je namreč razložiti vse določbe prava Unije, ki jih nacionalna sodišča potrebujejo za odločanje o sporih, ki so jim predloženi, tudi če te določbe niso izrecno navedene

v vprašanjih, ki mu jih ta sodišča postavijo (sodba z dne 19. decembra 2019, Nederlands Uitgeversverbond in Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, točka 31 in navedena sodna praksa).

- 39 Sodišče lahko v ta namen iz vseh elementov, ki jih je predložilo nacionalno sodišče, zlasti iz obrazložitve predložitvene odločbe, izbere elemente navedenega prava, ki jih je treba razložiti ob upoštevanju predmeta spora v glavni stvari (sodba z dne 19. decembra 2019, Nederlands Uitgeversverbond in Groep Algemene Uitgevers, C-263/18, EU:C:2019:1111, točka 32 in navedena sodna praksa).
- 40 V obravnavanem primeru predložitveno sodišče s prvim vprašanjem Sodišče v bistvu sprašuje, ali pojem „priobčitev javnosti“ iz člena 3(1) Direktive 2001/29 zajema izmenjavo včasih zelo razdrobljenih delov podatkovne datoteke, v kateri je varovano delo, na omrežju enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*). Vendar kot je generalni pravobranilec navedel v točki 34 sklepnih predlogov, ker se postopek v glavni stvari nanaša na pravice filmskih producentov, se v obravnavani zadevi očitno uporablja člen 3(2)(c) te direktive.
- 41 V tem okviru, ker zakonodajalec Unije ni izrazil drugačnega namena, je treba izraz „dajanje na voljo javnosti“, ki je v členu 3(1) Direktive 2001/29 uporabljen kot oblika izključne pravice avtorjev, da dovolijo ali prepovejo vsakršno „priobčitev javnosti“, in enak izraz iz člena 3(2) te direktive, ki določa izključno pravico imetnikov sorodnih pravic, razlagati tako, kot da imata enak pomen (glej po analogiji sodbo z dne 2. aprila 2020, Stim in SAMI, C-753/18, EU:C:2020:268, točka 28 in navedena sodna praksa).
- 42 Na podlagi navedenega je treba prvo vprašanje preoblikovati tako, da predložitveno sodišče z njim v bistvu sprašuje, ali je treba člen 3(1) in (2) Direktive 2001/29 razlagati tako, da pomeni nalaganje – s terminalsko opremo uporabnika omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) na tako opremo preostalih uporabnikov tega omrežja – delov podatkovne datoteke, v kateri je varovano delo, ki jih je prej prenesel navedeni uporabnik, čeprav so ti deli sami zase uporabni šele po določeni stopnji prenosa in čeprav se zaradi nastavitve programske opreme za delitev odjemalec BitTorrent to nalaganje s to programsko opremo zažene samodejno, dajanje na voljo javnosti v smislu te določbe.
- 43 Najprej je treba ugotoviti, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 48 sklepnih predlogov, da navedeni deli niso deli del, ampak deli datotek, v katerih so ta dela, in v skladu s protokolom BitTorrent služijo prenašanju teh datotek. Zato dejstvo, da preneseni deli sami zase niso uporabni, ni pomembno, saj je to, kar je dano na voljo, datoteka, v kateri je to delo, to je delo v digitalni obliki.
- 44 V zvezi s tem se delovanje omrežij enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), kot je generalni pravobranilec navedel v točki 49 sklepnih predlogov, v bistvu ne razlikuje od delovanja spleta na splošno oziroma, natančneje, od svetovnega spleta (*World Wide Web*), na katerem so datoteke, ki vsebujejo neko delo, razdeljene na majhne pakete podatkov, ki med strežnikom in stranko potujejo po naključnem vrstnem redu in po različnih poteh.
- 45 Kot je razvidno iz predložitvene odločbe, lahko v obravnavanem primeru vsak uporabnik omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) izvirno datoteko enostavno sestavi iz delov, ki so na voljo na računalnikih uporabnikov iz istega roja. Dejstvo, da uporabnik posamično ne more prenesti celotne prvotne datoteke, ne pomeni, da svojim vrstnikom (*peers*) ne da na voljo delov te datoteke, ki jih je uspel prenesti na svoj računalnik, in da s tem ne prispeva k nastanku položaja, v katerem imajo na koncu vsi uporabniki iz roja dostop do celotne datoteke.
- 46 Za ugotovitev, da gre v takem položaju za „dajanje na voljo“ v smislu člena 3(1) in (2) Direktive 2001/29, ni treba dokazati, da je zadevni uporabnik predhodno prenesel število delov, ki pomeni najnižji prag.

- 47 Da gre za „dejanje priobčitve“ in torej za dejanje dajanja na voljo, navsezadnje zadostuje, da je delo javnosti dano na voljo tako, da imajo lahko osebe, ki to javnost sestavljajo, do tega dela dostop s kraja in v času, ki si ju same izberejo, pri čemer ni odločilno, ali so to možnost uporabile (glej v tem smislu sodbo z dne 7. avgusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, točka 20). S tega vidika pojem „priobčitev“ zajema kateri koli prenos varovanih del, ne glede na uporabljeno sredstvo ali tehnični postopek (sodba z dne 29. novembra 2017, VCAST, C-265/16, EU:C:2017:913, točka 42 in navedena sodna praksa).
- 48 Zato lahko vsako dejanje, s katerim uporabnik ob popolnem zavedanju posledic svojega ravnanja da dostop do varovanih del ali predmetov sorodnih pravic, pomeni dejanje dajanja na voljo za namene člena 3(1) in (2) Direktive 2001/29 (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, točka 30 in navedena sodna praksa).
- 49 V obravnavanem primeru vsak zadevni uporabnik omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), ki ni izključil funkcije nalaganja pri programski opremi za izmenjavo odjemalec BitTorrent, na to omrežje naloži dele podatkovnih datotek, ki jih je predhodno prenesel na svoj računalnik. Če se izkaže, da so zadevni uporabniki tega omrežja privolili k uporabi te programske opreme s tem, da so po tem, ko so bili ustrezno obveščeni o značilnostih te opreme, dali soglasje za njeno uporabo – kar mora preveriti predložitveno sodišče – je treba za te uporabnike šteti, da se svojega ravnanja in morebitnih posledic tega ravnanja povsem zavedajo. Ko se ugotovi, da so v tako programsko opremo dejavno privolili, namernosti njihovega ravnanja namreč nikakor ni mogoče omajati z dejstvom, da se nalaganje s to programsko opremo zažene samodejno.
- 50 Čeprav iz zgornjih ugotovitev izhaja, da lahko ravnanje zadevnih uporabnikov – s pridržkom preizkusa dejanskega stanja, ki ga mora opraviti predložitveno sodišče – pomeni dejanje dajanja na voljo dela ali predmeta sorodnih pravic, je treba v nadaljevanju preučiti, ali tako ravnanje pomeni dajanje na voljo „javnosti“ v smislu člena 3(1) in (2) Direktive 2001/29.
- 51 V zvezi s tem je treba spomniti, da morajo biti varovana dela ali predmeti sorodnih pravic, da bi bili zajeti s pojmom „dajanje na voljo javnosti“ v smislu te določbe, dejansko dani na voljo javnosti, saj se to dajanje na voljo nanaša na nedoločeno število morebitnih naslovnikov in vključuje dovolj veliko število oseb. Zahteva se tudi, da se to dajanje na voljo izvede z uporabo posebne tehnične metode, ki se razlikuje od tistih, ki so bile uporabljene dotlej, ali če ne gre za tako metodo, da se priobči novi javnosti, torej javnosti, ki je imetnik avtorske pravice ali sorodnih pravic ni upošteval, ko je dovolil prvotno dajanje na voljo svojega dela ali predmetov sorodnih pravic javnosti (sodba z dne 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, točki 31 in 32 ter navedena sodna praksa).
- 52 Sodišče je v zvezi z omrežji enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) že razsodilo, da to, da se na spletu da na voljo in upravlja platforma za izmenjavo, ki uporabnikom te platforme z indeksacijo metapodatkov glede varovanih del in z zagotavljanjem iskalnika omogoča, da ta dela lokalizirajo in jih izmenjajo v okviru takega omrežja, pomeni dajanje na voljo javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29 (sodba z dne 14. junija 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, točka 48).
- 53 V obravnavanem primeru so, kot je v bistvu ugotovil generalni pravobranilec v točkah 37 in 61 sklepnih predlogov, računalniki teh uporabnikov, ki izmenjujejo isto datoteko, tvorijo omrežje enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) v pravem pomenu besede, imenovano „roj“, v okviru katerega imajo enako vlogo kot strežniki pri delovanju svetovnega spleta (*World Wide Web*).
- 54 Ni sporno, da tako omrežje uporablja veliko število oseb, kar je razvidno tudi iz velikega števila IP-naslovov, ki jih je zabeležila družba Mircom. Poleg tega lahko ti uporabniki kadar koli in hkrati dostopijo do varovanih del, ki se izmenjujejo prek navedene platforme.
- 55 Zato se to dajanje na voljo nanaša na nedoločeno število morebitnih naslovnikov in vključuje dovolj veliko število oseb.

- 56 Dalje, ker gre v obravnavanem primeru za dela, objavljena brez dovoljenja imetnikov pravic, je treba šteti tudi, da gre za dajanje na voljo novi javnosti (glej po analogiji sodbo z dne 14. junija 2017, Stichting Brein, C-610/15, EU:C:2017:456, točka 45 in navedena sodna praksa).
- 57 Vsekakor, tudi če bi se ugotovilo, da je bilo delo prej objavljeno na spletnem mestu, ne da bi bila zanj določena omejitev, ki bi preprečevala njegov prenos, in z dovoljenjem imetnika avtorske pravice ali sorodnih pravic, to, da so uporabniki, kot so ti iz postopka v glavni stvari, prek omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) prenesli dele datoteke, ki vsebuje to delo, na zasebni strežnik, potem pa so te dele z njihovo naložitvijo dali na voljo na istem omrežju, pomeni, da so imeli ti uporabniki ključno vlogo pri dajanju navedenega dela na voljo javnosti, ki ga imetnik avtorske pravice ali sorodnih pravic na tem delu ni upošteval, ko je dovolil prvotno priobčitev (glej po analogiji sodbo z dne 7. avgusta 2018, Renckhoff, C-161/17, EU:C:2018:634, točki 46 in 47).
- 58 Zato bi se z dopustitvijo takega dajanja na voljo z naložitvijo nekega dela, ne da bi lahko imetnik avtorske pravice ali sorodnih pravic na njem uveljavljal pravice iz člena 3(1) in (2) Direktive 2001/29, kršilo pravično ravnotežje iz uvodnih izjav 3 in 31 te direktive, ki ga je treba v digitalnem okolju ohraniti med, na eni strani, interesi imetnikov avtorskih in sorodnih pravic za varstvo njihove intelektualne lastnine, zagotovljeno s členom 17(2) Listine o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), ter na drugi strani, varstvom interesov in temeljnih pravic uporabnikov varovanih predmetov, zlasti njihove svobode izražanja in obveščanja, zagotovljene s členom 11 Listine, in splošnega interesa (glej v tem smislu sodbo z dne 9. marca 2021, VG Bild-Kunst, C-392/19, EU:C:2021:181, točka 54 in navedena sodna praksa). Z nespoštovanjem tega ravnotežja bi se poleg tega ogrozil glavni cilj Direktive 2001/29, ki je, kot je razvidno iz uvodnih izjav 4, 9 in 10 te direktive, vzpostavitev visoke stopnje varstva imetnikov pravic, na podlagi katerega lahko ti prejmejo ustrezno nagrado za uporabo svojih varovanih del ali predmetov sorodnih pravic, zlasti ko se ti dajo na voljo javnosti.
- 59 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 3(1) in (2) Direktive 2001/29 razlagati tako, da nalaganje – s terminalsko opremo uporabnika omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) na tako opremo preostalih uporabnikov tega omrežja – delov podatkovne datoteke, v kateri je varovano delo, ki jih je prej prenesel navedeni uporabnik, čeprav so ti deli sami zase uporabni šele po določeni stopnji prenosa pomeni dajanje na voljo javnosti v smislu te določbe. To, da se to nalaganje zaradi nastavitve programske opreme za izmenjavo odjemalec BitTorrent s to opremo zažene samodejno, ni upošteveno, če je uporabnik prek terminalske opreme, s katero se izvede navedeno nalaganje, privolil k uporabi te programske opreme s tem, da je po tem, ko je bil ustrezno obveščen o značilnostih te opreme, dal svoje soglasje k njeni uporabi.

Drugo vprašanje

- 60 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Direktivo 2004/48 razlagati tako, da je oseba, ki je na podlagi pogodbe imetnica nekaterih pravic intelektualne lastnine, ki pa jih ne uporablja sama, ampak se omejuje na to, da zahteva odškodnino od domnevnih kršiteljev, lahko upravičena do ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih v poglavju II te direktive.
- 61 To vprašanje je treba razumeti, kot da zajema tri dele, in sicer prvi del, ki se nanaša na to, ali ima oseba, kot je družba Mircom, pravico zahtevati uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev iz poglavja II Direktive 2004/48, drugi del, ki se nanaša na vprašanje, ali je taka oseba lahko utrpela škodo v smislu člena 13 te direktive, in tretji del, ki se nanaša na dopustnost njene zahteve za posredovanje informacij na podlagi člena 8 navedene direktive v povezavi s členom 3(2) te direktive.
- 62 V zvezi s prvim delom, ki se nanaša na procesno upravičenje družbe Mircom, je treba spomniti, da mora oseba, ki zahteva uporabo ukrepov, postopkov in pravnih sredstev iz poglavja II Direktive 2004/48, spadati v eno od štirih skupin oseb ali organov, naštetih v členu 4, od (a) do (d), te direktive.

- 63 Te skupine zajemajo, prvič, imetnike pravic intelektualne lastnine, drugič, vse druge osebe, pooblašcene za uporabo teh pravic, zlasti pridobitelje licenc, tretjič, organe za kolektivno upravljanje pravic intelektualne lastnine, ki se jim praviloma priznava, da imajo pravico zastopati imetnike pravic intelektualne lastnine, in četrtič, poklicna telesa, ki se jim praviloma priznava, da imajo pravico zastopati imetnike pravic intelektualne lastnine.
- 64 Vendar morajo zadnje tri skupine oseb iz člena 4, od (b) do (c), Direktive 2004/48, drugače kot imetniki pravic iz člena 4(a) te direktive, v skladu z uvodno izjavo 18 te direktive med drugim imeti neposredni interes za varstvo takih pravic ter v skladu z veljavno zakonodajo – in če jim ta to omogoča – možnost biti stranka v sodnem postopku (glej v tem smislu sodbo z dne 7. avgusta 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, točka 39).
- 65 V obravnavanem primeru je treba najprej zavrnilo možnost, da je družba Mircom organ za kolektivno upravljanje ali poklicno telo v smislu člena 4(c) in (d) Direktive 2004/48. Kot je generalni pravobranilec navedel v točkah 92 in 93 sklepnih predlogov, naloga družbe Mircom, kot tudi sama potrjuje, namreč ni upravljati avtorsko in sorodne pravice njenih sopogodbencev ali jim zagotavljati poklicno obrambo, ampak želi zgolj zagotoviti plačilo odškodnine za škodo, ki je nastala s kršitvijo teh pravic.
- 66 V tem okviru je treba ugotoviti, da je dejavnost navedenih organizacij znotraj Unije usklajena z Direktivo 2014/16. Vendar imena družbe Mircom ni na seznamu organov za kolektivno upravljanje, ki ga je v skladu s členom 39 te direktive objavila Evropska komisija.
- 67 Kar zadeva status imetnika pravic intelektualne lastnine v smislu člena 4(a) Direktive 2004/48 – ker ta določba ne zahteva, da tak imetnik dejansko uporablja svoje pravice intelektualne lastnine – tega imetnika ni mogoče izključiti s področja uporabe te določbe zaradi neuporabe teh pravic.
- 68 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je predložitveno sodišče družbo Mircom opredelilo kot osebo, ki je na podlagi pogodbe imetnica avtorskih ali sorodnih pravic. V teh okoliščinah ji je treba priznati ugodnosti ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih z Direktivo 2004/48, ne glede na to, da teh pravic ne uporablja.
- 69 Družbo, kot je Mircom, je poleg tega vsekakor mogoče šteti za drugo osebo, pooblašceno za uporabo pravice intelektualne lastnine v smislu člena 4(b) te direktive, ker se s tem pooblastilom prav tako ne zahteva dejanska uporaba prenesenih pravic. Vendar je treba dejstvo, da se ta družba opredeli kot taka „druga oseba“ v smislu tega člena 4(b), kot je bilo opozorjeno v točki 64 te sodbe, preveriti v skladu z določbami veljavne zakonodaje, saj je treba to napotilo ob upoštevanju člena 2(1) navedene direktive razumeti tako, da se nanaša tako na upošteveno nacionalno pravo kot tudi, kjer je to ustrezno, na pravo Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 7. avgusta 2018, SNB-REACT, C-521/17, EU:C:2018:639, točka 31).
- 70 Drugi del drugega vprašanja se nanaša zlasti na dejstvo, da družba Mircom v obravnavanem primeru ne uporablja in nima nobenega namena uporabiti pridobljenih pravic na delih iz postopka v glavni stvari. Predložitveno sodišče meni, da ta neuporaba prenesenih pravic vzbuja dvom o možnosti, da bi taki osebi nastala škoda v smislu člena 13 Direktive 2004/48.
- 71 To vprašanje se namreč nanaša na dejansko identiteto oškodovane stranke, ki je v obravnavanem primeru utrpela škodo v smislu člena 13 te direktive zaradi kršitve pravic intelektualne lastnine, in sicer se želi izvedeti, ali je zadevno škodo utrpela družba Mircom ali pa so jo utrpeli producenti zadevnih filmov.
- 72 Imetniki pravic intelektualne lastnine iz člena 4(a) Direktive 2004/48 in osebe, pooblašcene za uporabo teh pravic, iz člena 4(b) te direktive so sicer načeloma lahko oškodovani z dejavnostmi, ki pomenijo kršitve, če se, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 70 sklepnih predlogov, s temi

dejavnostmi lahko ovira normalna uporaba navedenih pravic ali zmanjšajo dohodki. Vendar je prav tako mogoče, da se oseba, čeprav je imetnica pravic intelektualne lastnine, dejansko omeji na to, da v svojem imenu in za svoj račun izterja odškodnino iz naslova terjatev, ki so ji jih odstopili drugi imetniki pravic intelektualne lastnine.

- 73 Predložitveno sodišče v obravnavani zadevi očitno meni, da se družba Mircom kot prevzemnica omejuje na to, da za producente zadevnih filmov opravlja storitev izterjave odškodninskih terjatev.
- 74 Vendar je treba ugotoviti, da zaradi dejstva, da se oseba iz člena 4 Direktive 2004/48 omejuje na vložitev take tožbe kot oseba, na katero so bile prenesene pravice, te osebe ni mogoče izključiti iz upravičenosti do ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih v poglavju II te direktive.
- 75 Taka izključitev bi bila namreč v nasprotju s splošnim ciljem Direktive 2004/48, ki je, kot izhaja iz njene uvodne izjave 10, med drugim zagotoviti visoko raven varstva intelektualne lastnine na notranjem trgu (glej v tem smislu sodbo z dne 18. januarja 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, točka 23).
- 76 V zvezi s tem je treba poudariti, da odstop terjatev sam po sebi ne more vplivati na naravo pravic, ki so bile kršene, v obravnavanem primeru pravic intelektualne lastnine producentov zadevnih filmov, zlasti v smislu, da bi ta odstop vplival na določitev pristojnega sodišča ali na druge postopkovne elemente, kot je možnost zahtevati ukrepe, postopke in pravna sredstva v smislu poglavja II Direktive 2004/48 (glej po analogiji sodbo z dne 21. maja 2015, CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, točki 35 in 36 ter navedena sodna praksa).
- 77 Če se torej imetnik pravic intelektualne lastnine odloči, da bo izterjavo odškodnine z odstopom terjatev ali z drugim pravnim aktom prenesel na specializirano podjetje, se ta imetnik ne sme obravnavati manj ugodno od imetnika takih pravic, ki bi se odločil, da bo te pravice uveljavljal osebno. S takim obravnavanjem bi se namreč škodilo ekonomski privlačnosti takega prenosa na zunanjega izvajalca in bi se zaradi njega imetnikom pravic intelektualne lastnine navsezadnje onemogočila uporaba te možnosti, ki je poleg tega razširjena na različnih pravnih področjih, kot je varstvo letalskih potnikov, določeno z Uredbo (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 8, str. 10).
- 78 Predložitveno v zvezi s tretjim delom drugega vprašanja v bistvu dvomi o dopustnosti zahteve družbe Mircom za posredovanje informacij, ki jo je vložila na podlagi člena 8 Direktive 2004/48, ker naj ta družba ne bi resno uporabljala pravic, ki jih je pridobila od producentov filmov iz postopka v glavni stvari. Poleg tega je treba razumeti, da predložitveno sodišče z navedbo možnosti, da se družba Mircom opredeli kot trol avtorske pravice (*copyright troll*), v bistvu sprašuje, ali je družba Mircom morda zlorabila pravico.
- 79 Na prvem mestu, predložitveno sodišče očitno dvomi o tem, da namerava družba Mircom vložiti odškodninsko tožbo, ker obstajajo resni indici, da na splošno predlaga mirno rešitev spora z edinim ciljem pridobiti pavšalno odškodnino v višini 500 EUR. V skladu s členom 8(1) Direktive 2004/48 pa je treba zahtevo za posredovanje informacij vložiti v okviru postopkov v zvezi s kršitvijo pravice intelektualne lastnine.
- 80 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 113 sklepnih predlogov, je treba v zvezi s tem ugotoviti, da je iskanje mirne rešitve spora pogosto pogoj za vložitev odškodninske tožbe v pravem pomenu besede. Zato ni mogoče šteti, da je ta praksa v okviru sistema varstva intelektualne lastnine, vzpostavljenega z Direktivo 2004/48, prepovedana.

- 81 Sodišče je že razsodilo, da je treba člen 8(1) Direktive 2004/48 razlagati tako, da se uporablja za položaj, v katerem tožeča stranka po tem, ko je bil postopek, v katerem je bila ugotovljena kršitev pravice intelektualne lastnine, že pravnomočno končan, v ločenem postopku zahteva informacije o poreklu in distribucijskih mrežah blaga ali storitev, s katerimi se krši ta pravica (sodba z dne 18. januarja 2017, NEW WAVE CZ, C-427/15, EU:C:2017:18, točka 28).
- 82 Enako razlogovanje je treba uporabiti v zvezi z neodvisnim postopkom, ki poteka pred odškodninsko tožbo, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerem tožeča stranka v skladu s členom 8(1)(c) Direktive 2004/48 od ponudnika dostopa do interneta, kot je družba Telenet, za katerega je ugotovila, da v komercialnem obsegu zagotavlja storitve, ki se uporabljajo pri dejavnostih, ki pomenijo kršitve, zahteva informacije, na podlagi katerih bo lahko identificirala njegove stranke, ravno zato, da bo lahko zoper domnevne kršitelje vložila tožbo.
- 83 Namen pravice do informacij iz navedenega člena 8 je namreč omogočiti uporabo temeljne pravice do učinkovitega pravnega sredstva, zagotovljene s členom 47 Listine, in jo konkretizirati ter s tem zagotoviti učinkovito uresničevanje temeljne lastninske pravice, katere del je pravica intelektualne lastnine, varovana s členom 17(2) Listine, tako da se imetniku pravice intelektualne lastnine omogoči, da ugotovi, kdo to pravico krši, in da sprejme ukrepe, potrebne za zaščito te pravice (sodba z dne 9. julija 2020, Constantin Film Verleih, C-264/19, EU:C:2020:542, točka 35).
- 84 Zato je treba ugotoviti, da zahteve za posredovanje informacij, kakršna je zahteva družbe Mircom, ki je bila vložena pred začetkom sodnega postopka, zgolj iz tega razloga ni mogoče šteti za nedopustno.
- 85 Na drugem mestu, v skladu s členom 8(1) Direktive 2004/48 mora biti zahteva za posredovanje informacij utemeljena in sorazmerna.
- 86 Glede na ugotovitve iz točk od 70 do 77 te sodbe je treba ugotoviti, da gre lahko za tak primer, če zahtevo iz navedenega člena 8(1) vložijo družba, ki so jo producenti filmov s pogodbo za to pooblastili. Vendar mora predložitveno sodišče ugotoviti, ali je zahteva, kot jo je dejansko oblikovala taka družba, utemeljena.
- 87 Na tretjem mestu, predložitveno sodišče z napotilom na izraz „vse neupravičene dobičke, ki jih je imel kršitelj“ iz člena 13(1), drugi pododstavek, točka (a), Direktive 2004/48 ter na pogoj, določen v členu 6(2), členu 8(1) in členu 9(2) te direktive, v skladu s katerim morajo biti kršitve storjene v komercialnem obsegu, meni, da je imel zakonodajalec Unije s tem v mislih predvsem položaj, v katerem je potrebno strukturno delovanje proti razširjanju ponaredkov na trgu, ne pa boja proti posameznim kršiteljem.
- 88 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da se v skladu z uvodno izjavo 14 Direktive 2004/48 pogoj, da morajo biti kršitve storjene v komercialnem obsegu, nanaša le na ukrepe v zvezi z dokazi iz člena 6 te direktive, ukrepe v zvezi s pravico do informacij iz člena 8 te direktive terčasne in varnostne ukrepe iz člena 9 navedene direktive, brez poseganja v možnost držav članic, da te ukrepe uporabijo tudi za dejanja, ki niso storjena v komercialnem obsegu.
- 89 Ta pogoj pa ne velja za odškodninske zahtevke oškodovanca zoper kršitelje, določene v členu 13 Direktive 2004/48. Zato se v skladu s to določbo od posameznega kršitelja lahko zahteva, da imetniku pravic intelektualne lastnine plača odškodnino, ki ustreza dejanski škodi, ki jo je ta utrpel zaradi kršitve, če je ta kršitelj vedel ali bi razumno moral vedeti, da sodeluje v dejavnosti, ki pomeni kršitev.
- 90 Poleg tega je pogoj, da mora biti kršitev storjena v komercialnem obsegu, v okviru zahteve za posredovanje informacij na podlagi člena 8(1) Direktive 2004/48 med drugim lahko izpolnjen, če oseba, ki ni domnevni kršitelj, „zagotavlja v komercialnem obsegu storitve, uporabljene v dejavnostih, ki so predmet kršitve“.

- 91 V obravnavanem primeru je zahteva družbe Mircom za posredovanje informacij, kot je bilo ugotovljeno v točki 82 te sodbe, podana zoper ponudnika dostopa do interneta kot osebe, ki v komercialnem obsegu zagotavlja storitve, uporabljene v dejavnostih, ki pomenijo kršitev.
- 92 Zahteva družbe Mircom, vložena glede družbe Telenet, ki v komercialnem obsegu zagotavlja storitve, uporabljene v dejavnostih, ki pomenijo kršitev, zato očitno izpolnjuje pogoj, naveden v točki 90 te sodbe.
- 93 Predložitveno sodišče mora vsekakor preveriti tudi, ali družba Mircom zlorablja ukrepe, postopke in pravna sredstva v smislu člena 3 Direktive 2004/48, ter po potrebi zahtevno te družbe zavrni.
- 94 Člen 3 Direktive 2004/48 namreč določa splošno obveznost, da se zagotovi zlasti, da so ukrepi, postopki in pravna sredstva, potrebni za zagotovitev uveljavitve pravic intelektualne lastnine, ki jih zajema ta direktiva, med katerimi je tudi pravica do informacij iz člena 8 te direktive, pošteni in pravični ter se uporabljajo tako, da zagotavljajo zaščito pred zlorabo.
- 95 Morebitna zloraba pa se v celoti ugotovi pri presoji dejanskega stanja iz postopka v glavni stvari, zato je za to ugotovitev pristojno predložitveno sodišče. To lahko v ta namen med drugim preuči način delovanja družbe Mircom tako, da oceni, kako ta domnevnim kršiteljem predlaga mirno rešitev spora, in preveri, ali v primeru zavrnitve mirne rešitve spora dejansko začne sodni postopek. Preuči lahko tudi, ali iz vseh posebnih okoliščin obravnavanega primera izhaja, da želi družba Mircom pod krinko predlogov za mirno rešitev spora zaradi domnevnih kršitev v resnici pridobiti ekonomske prihodke od same vključenosti zadevnih uporabnikov v omrežje enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), kot je zadevno omrežje, ne da bi se dejansko želela boriti proti kršitvam avtorske pravice, povzročenih na tem omrežju.
- 96 Na podlagi navedenega je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba Direktivo 2004/48 razlagati tako, da je oseba, ki je na podlagi pogodbe imetnica nekaterih pravic intelektualne lastnine, vendar teh pravic sama ne uporablja, ampak se omejuje na to, da zahteva odškodnino od domnevnih kršiteljev, načeloma lahko upravičena do ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih v poglavju II te direktive, razen če se v skladu s splošno obveznostjo, določeno v členu 3(2) te direktive, ter na podlagi celostnega in podrobnega preizkusa ugotovi, da njena zahteva pomeni zlorabo. Natančneje, zahtevo za posredovanje informacij, ki temelji na členu 8 navedene direktive, je treba prav tako zavrni, če ni utemeljena ali sorazmerna, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

Tretje in četrto vprašanje

- 97 Najprej je treba ugotoviti, da gre v postopku v glavni stvari za dve različni obdelavi osebnih podatkov, in sicer za obdelavo osebnih podatkov v okviru mreže enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), ki jo je pred tem za družbo Mircom že opravila družba Media Protector, pri kateri so bili zabeleženi IP-naslovi uporabnikov, ki so v nekem trenutku domnevno internetni priključek uporabljali za nalaganje varovanih del na to omrežje, in obdelavo osebnih podatkov, ki jo mora nato opraviti družba Telenet, v okviru katere naj bi se, prvič, identificirali njeni uporabniki z ugotovitvijo, kateri od teh IP-naslovov ustrezajo naslovom, ki jih je v tem istem trenutku družba Telenet dodelila navedenim uporabnikom za to nalaganje, in drugič, družbi Mircom posredovala imena in naslovi teh uporabnikov.
- 98 Predložitveno sodišče v okviru četrtega vprašanja prosi za odgovor glede upravičenosti – ob upoštevanju člena 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe 2016/679 – le v zvezi s prvo obdelavo, ki je bila že opravljena.

- 99 V okviru tretjega vprašanja želi v bistvu izvedeti tudi, ali so okoliščine, navedene v prvem in drugem vprašanju, upoštevne za presojo pravičnega ravnovesja med pravico intelektualne lastnine na eni strani ter varstvom zasebnega življenja in osebnih podatkov na drugi, zlasti pri presoji sorazmernosti.
- 100 Če bi predložitveno sodišče na podlagi odgovorov Sodišča na prvo in drugo vprašanje ugotovilo, da zahteva družbe Mircom za posredovanje informacij izpolnjuje pogoje iz člena 8 Direktive 2004/48 v povezavi s členom 3(2) te direktive, je treba tretje vprašanje torej razlagati tako, da želi predložitveno sodišče z njim v bistvu izvedeti, ali je treba v okoliščinah, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, člen 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe št. 2016/679 razlagati tako, da nasprotuje drugi naknadni obdelavi, kot je opisana v točki 97 te sodbe, čeprav ta zahteva izpolnjuje navedene pogoje.
- 101 Na podlagi teh ugotovitev in v skladu s sodno prakso, navedeno v točkah 38 in 39 te sodbe, je treba tretje in četrto vprašanje preoblikovati tako, da predložitveno sodišče z njima v bistvu sprašuje, ali je treba člen 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe 2016/679 razlagati tako, da nasprotuje, prvič, temu, da imetnik pravic intelektualne lastnine ali tretja oseba za njegov račun sistematično beleži IP-naslove uporabnikov omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), ki so internetno povezavo domnevno uporabljali za dejanja, ki pomenijo kršitev, in drugič, temu, da se imena in poštni naslovi teh uporabnikov posredujejo temu imetniku ali tretji osebi, da bi ta lahko vložil odškodninsko tožbo pred civilnim sodiščem za povrnitev škode, ki so jo domnevno povzročili navedeni uporabniki.
- 102 Na prvem mestu, v zvezi s prvo obdelavo osebnih podatkov iz postopka v glavni stvari je treba spomniti, da dinamični IP-naslov, ki ga ponudnik storitev spletnih medijev zabeleži ob dostopu neke osebe do spletnega mesta, ki ga ta ponudnik daje na voljo javnosti, za tega ponudnika pomeni osebni podatek v smislu člena 4, točka 1, Uredbe 2016/679, če razpolaga z zakonitimi sredstvi, ki mu omogočajo identifikacijo zadevnega posameznika s pomočjo dodatnih informacij, ki jih ima na voljo ponudnik dostopa do interneta tega posameznika (sodba z dne 19. oktobra 2016, Breyer, C-582/14, EU:C:2016:779, točka 49).
- 103 Zato beleženje takih naslovov za njihovo poznejšo uporabo v okviru sodnih postopkov pomeni obdelavo v smislu člena 4, točka 2, Uredbe 2016/679.
- 104 Tak je tudi položaj družbe Mircom, za katero družba Media Protector zbira IP-naslove, če ima na voljo zakonito sredstvo za identifikacijo imetnikov internetnih priključkov na podlagi postopka iz člena 8 Direktive 2004/48.
- 105 V skladu s členom 6(1), prvi pododstavek, točka (f), te uredbe je obdelava osebnih podatkov zakonita le, če in kolikor je potrebna zaradi zakonitih interesov, za katere si prizadeva upravljavec ali tretja oseba, razen kadar nad takimi interesi prevladajo interesi ali temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ki zahtevajo varstvo osebnih podatkov, zlasti kadar je posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, otrok.
- 106 Tako ta določba določa tri kumulativne pogoje za to, da je obdelava osebnih podatkov zakonita, in sicer, prvič, da si upravljavec ali tretja oseba, ki so ji osebni podatki posredovani, prizadeva za zakoniti interes, drugič, da je obdelava osebnih podatkov potrebna za uresničitev zakonitega interesa, ki se mu sledi, in tretjič, da ne prevladajo temeljne pravice in svoboščine posameznika, na katerega se nanaša varstvo podatkov (glej v tem smislu v zvezi s členom 7(f) Direktive 95/46 sodbo z dne 4. maja 2017, Rigas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, točka 28).
- 107 Ker je bila Direktiva 95/46 z Uredbo 2016/679 razveljavljena in nadomeščena ter ker je obseg upoštevni določb te uredbe v bistvu enak obsegu upoštevni določb te direktive, se sodna praksa Sodišča v zvezi z navedeno direktivo načeloma uporablja tudi v zvezi z navedeno uredbo (glej po analogiji sodbo z dne 12. novembra 2020, Sonaecom, C-42/19, EU:C:2020:913, točka 29).

- 108 Glede pogoja v zvezi z uresničevanjem legitimnega interesa in ob upoštevanju preverjanj, ki jih mora v okviru drugega vprašanja opraviti predložitveno sodišče, je treba ugotoviti, da je interes upravljavca ali tretje osebe, da pridobi osebni podatek v zvezi z osebo, ki naj bi posegla v njegovo lastnino, da bi zoper njo vložil odškodninsko tožbo, zakonit. Ta analiza je podprta s členom 9(2)(e) in (f) Uredbe 2016/679, ki določa, da se prepoved obdelave nekaterih vrst osebnih podatkov, kot so tisti v zvezi s posameznikovim spolnim življenjem ali spolno usmerjenostjo, ne uporablja, kadar je obdelava povezana z osebnimi podatki, ki jih posameznik, na katerega se nanašajo osebni podatki, sam objavi, ali kadar je obdelava potrebna za uveljavljanje, izvajanje ali obrambo pravnih zahtevkov (glej v tem smislu v zvezi s členom 8(2)(e) Direktive 95/46 sodbo z dne 4. maja 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, točka 29).
- 109 S tega vidika, kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 131 sklepnih predlogov, ustreznost in pravilna izterjava terjatev lahko pomeni zakoniti interes, ki utemeljuje obdelavo osebnih podatkov v smislu člena 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe 2016/679 (glej po analogiji v zvezi z Direktivo 2002/58 sodbo z dne 22. novembra 2012, *Probst*, C-119/12, EU:C:2012:748, točka 19).
- 110 Glede pogoja v zvezi tem, da je obdelava osebnih podatkov potrebna za uresničitev zakonitega interesa, ki se mu sledi, je treba spomniti, da morajo biti v splošnem odstopanja in omejitve varstva osebnih podatkov strogo omejeni na tisto, kar je nujno (sodba z dne 4. maja 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, točka 30 in navedena sodna praksa). Ta pogoj bi bil lahko v obravnavanem primeru izpolnjen, ker je, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 97 sklepnih predlogov, identifikacija imetnika priključka pogosto mogoča le na podlagi IP-naslova in informacij, ki jih zagotovi ponudnik dostopa do interneta.
- 111 Nazadnje, glede pogoja v zvezi s tehtanjem zadevnih nasprotujočih si pravic in interesov je treba ugotoviti, da je ta pogoj načeloma odvisen od konkretnih okoliščin posameznega primera (sodba z dne 4. maja 2017, *Rīgas satiksme*, C-13/16, EU:C:2017:336, točka 31 in navedena sodna praksa). O teh posebnih okoliščinah mora presoditi predložitveno sodišče.
- 112 V zvezi s tem so tehnike, ki omogočajo ugotovitev pravnega ravnovesja med temi pravicami in interesi, navedene v sami Uredbi 2016/679 (glej po analogiji sodbo z dne 29. januarja 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, točka 66 in navedena sodna praksa).
- 113 Ker dejansko stanje iz postopka v glavni stvari spada na področje uporabe tako Uredbe 2016/679 kot Direktive 2002/58, so IP-naslovi, ki so predmet obdelave, kot izhaja iz sodne prakse, navedene v točki 102 te sodbe, tako osebni podatki kot tudi podatki o prometu (glej v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 2020, *La Quadrature du Net in drugi*, C-511/18, C-512/18 in C-520/18, EU:C:2020:791, točka 152), zato je treba preveriti, ali je treba pri presoji zakonitosti take obdelave upoštevati pogoje, določene s to direktivo.
- 114 Kot izhaja iz člena 1(2) Direktive 2002/58 v povezavi s členom 94(2) Uredbe 2016/679, je ta uredba z določbami te direktive natančneje razdelana in dopolnjena s ciljem uskladitve nacionalnih določb, ki so med drugim potrebne za zagotovitev enakovredne ravni varstva temeljnih pravic in svoboščin ter zlasti pravice do zasebnega življenja pri obdelavi osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij (glej v tem smislu sodbi z dne 2. oktobra 2018, *Ministerio Fiscal*, C-207/16, EU:C:2018:788, točka 31, in z dne 6. oktobra 2020, *La Quadrature du Net in drugi*, C-511/18, C-512/18 in C-520/18, EU:C:2020:791, točka 102).
- 115 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da države članice v skladu s členom 5(1) Direktive 2002/58 prepovejo vsem osebam razen uporabnikom, da poslušajo, prisluškujejo, shranjujejo ali na druge načine prestrezajo ali nadzirajo komunikacije (sporočila) in z njimi povezane podatke o prometu, brez privolitve zadevnih uporabnikov, razen kadar je to zakonsko dovoljeno v skladu s členom 15(1) te direktive. Poleg tega morajo biti podatki o prometu, ki se nanašajo na naročnike in uporabnike ter ki

jih je ponudnik javnega komunikacijskega omrežja ali javno razpoložljive elektronske komunikacijske storitve obdelal in shranil, v skladu s členom 6(1) navedene direktive izbrisani ali predelani v anonimne, potem ko niso več potrebni za prenos sporočila, kar ne vpliva med drugim na člen 15(1) te direktive.

- 116 Z navedenim členom 15(1) je seznam izjem od obveznosti zagotovitve zaupnosti osebnih podatkov zaključen z izrecnim napotilom na člen 13(1) Direktive 95/46, ki v bistvu ustreza členu 23(1) Uredbe 2016/679, ki zdaj dopušča, da se tako v pravu Unije kot v pravu države članice, ki zavezuje upravljavca ali njegovega podizvajalca, sprejmejo zakonski ukrepi, s katerimi se omeji obseg obveznosti zaupnosti osebnih podatkov na področju elektronskih komunikacij, če taka omejitev spoštuje bistvo temeljnih svoboščin in pravic ter pomeni potreben in sorazmeren ukrep v demokratični družbi za zagotavljanje med drugim varstva pravic in svoboščin drugih ter uveljavljanje civilnopravnih zahtevkov (glej v tem smislu sodbo z dne 29. januarja 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, točka 53).
- 117 Poleg tega je treba to, da se člen 23(1)(j) te uredbe zdaj izrecno nanaša na uveljavljanje civilnopravnih zahtevkov, razlagati tako, da izraža voljo zakonodajalca Unije, da potrdi sodno prakso Sodišča, v skladu s katero varstvo lastninske pravice in položajev, v katerih avtorji skušajo doseči to varstvo v okviru civilnega sodnega postopka, ni nikoli izključeno iz področja uporabe člena 15(1) Direktive 2002/58 (glej v tem smislu sodbo z dne 29. januarja 2008, *Promusicae*, C-275/06, EU:C:2008:54, točka 53).
- 118 Zato je treba za to, da bi se obdelava, kot je beleženje IP-naslovov oseb, katerih internetni priključki so bili uporabljeni za nalaganje delov datotek, v katerih so varovana dela, na omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), za namene vložitve zahteve za razkritje imen in poštnih naslovov imetnikov teh IP-naslovov, lahko štela za zakonito in skladno s pogoji, določenimi v Uredbi 2016/679, zlasti preveriti, ali je ta obdelava v skladu z zgoraj navedenimi določbami Direktive 2002/58, s katero so za uporabnike elektronskih komunikacijskih sredstev konkretizirane temeljne pravice do spoštovanja zasebnega življenja in varstva osebnih podatkov (glej v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 2020, *La Quadrature du Net in drugi*, C-511/18, C-512/18 in C-520/18, EU:C:2020:791, točka 109).
- 119 Ker pa v predložitveni odločbi ni pojasnil v zvezi s pravno podlago dostopa družbe Mircom do IP-naslovov, ki jih hrani družba Telenet, Sodišče predložitvenemu sodišču ne more zagotoviti koristnih smernic v zvezi z vprašanjem, ali obdelava, kot je ta, ki se opravi prej in ki vključuje beleženje navedenih IP-naslovov, glede na pravila iz Direktive 2002/58 ter pogoj v zvezi s tehtanjem nasprotujočih si pravic in interesov posega v navedene temeljne pravice. Predložitveno sodišče bo moralo opraviti analizo upoštevanih nacionalnih predpisov in pri tem upoštevati pravo Unije, zlasti člene 5, 6 in 15 Direktive 2002/58.
- 120 Na drugem mestu, v zvezi z nadaljnjo obdelavo, ki naj bi jo opravila družba Telenet in ki se nanaša na identifikacijo imetnikov teh IP-naslovov ter posredovanje imen in poštnih naslovov teh imetnikov družbi Mircom, je treba poudariti, da je zahteva, ki je v skladu s členom 8 Direktive 2004/48 omejena na posredovanje imen in naslovov uporabnikov, vključenih v dejavnosti, ki pomenijo kršitev, v skladu s ciljem vzpostaviti pravično ravnotežje med pravico imetnikov pravic intelektualne lastnine do informacij in pravico teh uporabnikov do varstva osebnih podatkov (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 2020, *Constantin Film Verleih*, C-264/19, EU:C:2020:542, točki 37 in 38 ter navedena sodna praksa).
- 121 Taki podatki v zvezi s civilno identiteto uporabnikov elektronskih komunikacijskih sredstev namreč sami zase običajno ne omogočajo seznanitve z datumom, uro, trajanjem in prejemniki opravljenih komunikacij niti s kraji, na katerih so bile te komunikacije opravljene, ali s pogostostjo komunikacij z določenimi osebami v danem obdobju, zato razen kontaktnih podatkov teh oseb, kot je njihova civilna identiteta in njihovi naslovi, ne dajejo nobene informacije o danih komunikacijah in torej o zasebnem življenju teh oseb. Zato posega, ki ga povzroči ukrep, ki se nanaša na te podatke,

načeloma ni mogoče opredeliti za hudega (glej v tem smislu sodbo z dne 2. marca 2021, Prokuratuur (Pogoji za dostop do podatkov o elektronskih komunikacijah), C-746/18, EU:C:2021:152, točka 34 in navedena sodna praksa).

- 122 V postopku v glavni stvari pa bi morala družba Telenet na podlagi zahteve družbe Mircom za posredovanje informacij preveriti, kateri dinamični IP-naslovi, zabeleženi za račun družbe Mircom, ustrezajo dinamičnim IP-naslovom, ki jih je družba Telenet dodelila navedenim uporabnikom in prek katerih so ti uporabniki lahko sodelovali na zadevnem omrežju enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*).
- 123 Zato se s tako zahtevo, kot je razvidno iz sodne prakse, navedene v točki 113 te sodbe, zahteva obdelava podatkov o prometu. Pravica do varstva teh podatkov, ki jo imajo osebe, na katere se nanaša člen 8(1) Direktive 2004/48, je del temeljne pravice vsake osebe do varstva osebnih podatkov, ki se nanašajo nanjo, kot je to zagotovljeno s členom 8 Listine in z Uredbo 2016/679, kot je natančneje razdelana in dopolnjena z Direktivo 2002/58 (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, točka 30).
- 124 Uporaba ukrepov, določenih z Direktivo 2004/48, namreč ne sme vplivati na Uredbo 2016/679 in Direktivo 2002/58 (glej v tem smislu sodbo z dne 16. julija 2015, Coty Germany, C-580/13, EU:C:2015:485, točka 32).
- 125 Sodišče je že razsodilo, da člen 8(3) Direktive 2004/48 v povezavi s členom 15(1) Direktive 2002/58 in členom 7(f) Direktive 95/46 ne nasprotuje temu, da države članice določijo obveznost, da se osebam zasebnega prava posredujejo osebni podatki, zato da lahko pred civilnimi sodišči začnejo postopke zaradi kršitev avtorskih pravic, vendar pa tem državam ne nalaga, da morajo določiti take obveznosti (glej v tem smislu sodbi z dne 19. aprila 2012, Bonnier Audio in drugi, C-461/10, EU:C:2012:219, točka 55 in navedena sodna praksa, in z dne 4. maja 2017, Rigas satiksme, C-13/16, EU:C:2017:336, točka 34).
- 126 Ugotoviti je namreč treba, da – kot pri členu 7(f) Direktive 95/46 – niti s členom 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe 2016/679 niti s členom 9(2)(f) te uredbe – čeprav se v skladu s členom 288, drugi odstavek, PDEU neposredno uporabljata v vseh državah članicah – ni določena obveznost, da tretja oseba, kot je ponudnik dostopa do interneta, osebam zasebnega prava kot uporabnikom v smislu člena 4, točka 9, te uredbe posreduje osebne podatke, na podlagi katerih bodo lahko pred civilnimi sodišči začele postopke zaradi kršitev avtorske pravice, ampak je z njima urejena le zakonitost same obdelave, ki jo opravi upravljavec ali tretja oseba v smislu člena 4, točka 10, navedene uredbe.
- 127 Tako je od ponudnika dostopa do interneta, kot je družba Telenet, tako posredovanje mogoče zahtevati le na podlagi ukrepa iz člena 15(1) Direktive 2002/58, ki omejuje obseg pravic in obveznosti, določenih med drugim v členih 5 in 6 te direktive.
- 128 Ker v predložitveni odločbi ni nobene navedbe v zvezi s tem, bo moralo predložitveno sodišče preveriti, ali obstaja pravna podlaga za to, da družba Telenet hrani IP-naslove, za katere družba Mircom zahteva, da se ji posredujejo, in za morebiten dostop družbe Mircom do teh naslovov.
- 129 V skladu s členom 6(1) in (2) Direktive 2002/58 hramba IP-naslovov s strani ponudnikov elektronskih komunikacijskih storitev dalj časa, kot traja dodelitev teh podatkov, za namene zaračunavanja zadevnih storitev načeloma ni potrebna, zato se lahko odkrivanje kaznivih dejanj, storjenih na spletu, brez uporabe zakonskega ukrepa v skladu s členom 15(1) Direktive 2002/58 izkaže za nemogoče (glej v tem smislu sodbo z dne 6. oktobra 2020, La Quadrature du Net in drugi, C-511/18, C-512/18 in C-520/18, EU:C:2020:791, točka 154).

- 130 Kot je generalni pravobranilec v bistvu navedel v točki 104 sklepnih predlogov, če bi bilo treba za hrambo IP-naslovov na podlagi takega zakonskega ukrepa ali vsaj za njihovo uporabo za druge namene od tistih, ki so bili v sodbi z dne 6. oktobra 2020, *La Quadrature du Net* in drugi, (C-511/18, C-512/18 in C-520/18, EU:C:2020:791), ugotovljeni za zakonite, šteti, da sta v nasprotju s pravom Unije, bi bila zahteva za posredovanje informacij iz postopka v glavni stvari brezpredmetna.
- 131 Če bi se v preizkusu, ki ga bo opravilo predložitveno sodišče, ugotovilo, da obstajajo nacionalni zakonski ukrepi v smislu člena 15(1) Direktive 2002/58, ki omejujejo obseg pravil iz členov 5 in 6 te direktive ter ki bi se lahko koristno uporabili v obravnavanem primeru, in če bi se na podlagi elementov razlage, ki jih je Sodišče podalo v vseh prejšnjih točkah te sodbe, izkazalo tudi, da ima družba *Mircom* procesno upravičenje in da je njena zahteva za posredovanje informacij utemeljena in sorazmerna ter ne pomeni zlorabe, bi bilo treba šteti, da sta zgoraj navedeni obdelavi v smislu Uredbe 2016/679 zakoniti.
- 132 Na podlagi navedenega je treba na tretje in četrto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe 2016/679 v povezavi s členom 15(1) Direktive 2002/58 razlagati tako, da načeloma ne nasprotuje niti temu, da imetnik pravic intelektualne lastnine in tretja oseba za njegov račun sistematično beležita IP-naslove uporabnikov omrežij enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), ki naj bi internetne priključke uporabljali pri dejanjih, ki pomenijo kršitev, niti temu, da se temu imetniku ali tretji osebi posredujejo imena in poštni naslovi teh uporabnikov, da bi lahko ta imetnik ali ta tretja oseba vložil oziroma vložila odškodninsko tožbo pred civilnim sodiščem za povračilo škode, ki naj bi jo povzročili ti uporabniki, vendar le če so pobude in zahteve navedenega imetnika ali tretje osebe utemeljene in sorazmerne ter ne pomenijo zlorabe, pravna podlaga zanje pa je nacionalni zakonski ukrep v smislu člena 15(1) Direktive 2002/58, s katerim se omejuje obseg pravil iz členov 5 in 6 te direktive.

Stroški

- 133 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

- Člen 3(1) in (2) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi je treba razlagati tako, da nalaganje – s terminalsko opremo uporabnika omrežja enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*) na tako opremo preostalih uporabnikov tega omrežja – delov podatkovne datoteke, v kateri je varovano delo, ki jih je prej prenesel navedeni uporabnik, čeprav so ti deli sami zase uporabni šele po določeni stopnji prenosa, pomeni dajanje na voljo javnosti v smislu te določbe. To, da se to nalaganje zaradi nastavitve programske opreme za izmenjavo odjemalec BitTorrent s to opremo žazene samodejno, ni upoštevno, če je uporabnik prek terminalske opreme, s katero se izvede navedeno nalaganje, privolil k uporabi te programske opreme s tem, da je po tem, ko je bil ustrezno obveščen o značilnostih te opreme, dal svoje soglasje k njeni uporabi.**
- Direktivo Evropskega parlamenta in Sveta 2004/48/ES z dne 29. aprila 2004 o uveljavljanju pravic intelektualne lastnine je treba razlagati tako, da je oseba, ki je na podlagi pogodbe imetnica nekaterih pravic intelektualne lastnine, vendar teh pravic ne uporablja sama, ampak se omejuje na to, da zahteva odškodnino od domnevnih kršiteljev, načeloma lahko upravičena do ukrepov, postopkov in pravnih sredstev, določenih v poglavju II te direktive, razen če se na podlagi splošne obveznosti, določene v členu 3(2) te direktive, ter na podlagi celostnega in**

podrobnega preizkusa ugotovi, da njena zahteva pomeni zlorabo. Natančneje, zahtevo za posredovanje informacij, ki temelji na členu 8 navedene direktive, je treba prav tako zavriniti, če ni utemeljena ali sorazmerna, kar mora preveriti predložitveno sodišče.

3. Člen 6(1), prvi pododstavek, točka (f), Uredbe (EU) 2016/679 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 27. aprila 2016 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Direktive 95/46/ES (Splošna uredba o varstvu podatkov) v povezavi s členom 15(1) Direktive 2002/58/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. julija 2002 o obdelavi osebnih podatkov in varstvu zasebnosti na področju elektronskih komunikacij (Direktiva o zasebnosti in elektronskih komunikacijah), kakor je bila spremenjena z Direktivo 2009/136/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 25. novembra 2009, je treba razlagati tako, da načeloma ne nasprotuje niti temu, da imetnik pravic intelektualne lastnine in tretja oseba za njegov račun sistematično beležita IP-naslove uporabnikov omrežij enakovrednih partnerjev (*peer-to-peer*), ki naj bi internetne priključke uporabljali pri dejanjih, ki pomenijo kršitev, niti temu, da se temu imetniku ali tej tretji osebi posredujejo imena in poštni naslovi teh uporabnikov, da bi lahko ta imetnik ali ta tretja oseba vložil oziroma vložila odškodninsko tožbo pred civilnim sodiščem za povračilo škode, ki naj bi jo povzročili ti uporabniki, vendar le če so pobude in zahteve navedenega imetnika ali tretje osebe utemeljene in sorazmerne ter ne pomenijo zlorabe, pravna podlaga zanje pa je nacionalni zakonski ukrep v smislu člena 15(1) Direktive 2002/58, kot je bila spremenjena z Direktivo 2009/136, s katerim se omejuje obseg pravil iz členov 5 in 6 te direktive, kot je bila spremenjena.

Podpisi